Wäſſimus kippus laſtele peale enne kui ſenna weelangemiſele ſaid, kus kolm jögge kokko jookswad. Wõeras imuſtas weel kaugemale minna ja mõnda muud kenna kohta näha ſada, agga ſe olli rohkeſt päwa tee ja laſte jõud ei kannud enam edimale; ſellepärraſt lubbas ta neile weel 12 koppikad öbbedad kui lapſed oma koera temale teejuhiks annaksid. Se kaup pani laſte ſüddamed koorma, nemad olleksid kül hää meelega raha teenind ja uskuſid ka et nende koer ükſi taggaſi oskas, agga eks wõinud niſama ölpſaſte wõeras koeraga ärra minna. Sellepärraſt ütles Luiſa kartlikkult: kes teab kas koer teiega ükſi läheb kui meie maha jäme? „Meie wõime eſſiteks katſuda“ — ütles wõeras: „agga raha ei wõi mina enne teile anda kunni ma näha ſaan, kas koer mind maha ei jätta. Lapſed ollid ſelle kaubaga rahul ja wõeras akkas koeraga minema. Kui Luupluup näggi et Lapſed iſtuma jäid lippas ta nende jure taggaſi, lakkus wingudes nende käſſi ja ſilmi, lipputas ſabba, haukus ja jookſis ſiis jälle rõemſal meelel wõera eel eddaſi, kunni ta wiimaks laſte ſilmiſt ärra kaddus. — Nüüd läks laſte ſüdda korraga arraks, nemad akkaſid kartma et koer ennam taggaſi ei tulleks. Kahetſedes kaebaſid nemad teine teiſele weſſiſte ſilmadega oma ädda, kunni nad wiimaks ſuure murrega koddo poole töttaſid. Tee peal pilkas neid weel Niagulas, kes kohe ärra mõiſtis kuho koer olli läinud. Et nemad kül ühe oſſa rahaga endale leiba oſtnud ſiiſki ei maitſend neil ſuutäis, waid nemad iſtuſid niſama kurbdusſes ukſe läwwel kui eile öhtu pärraſt iſſa matmiſt. Äkkitſelt koſtis rõemus koera haukumine nende kõrwu ja nattukeſe ajja pärraſt olli Luupluup nende jures; temal olli pabberiſt kottike paelaga ümber kaela ja pabberi ſees tingitud tee juhatamiſe ind. —

Mõnda olli Juñal waeſte laſtele koggemata leiwateed juhatanud; ja aega möda ſaiwad nemad ja nende tark koer kõigile Alpeni rändajadele ni tuttawaks, et eñamiſt iggamees nende koera teejuhiks wõttis. Selle õnne ülle tõuſis teiſte teejuhtide ſüddames kadedus. Lapſed ſaatſid ni kaugele kui nende jõud ulatas; kui eñam ei jäkſand ſiis läks Luupluup ükſi eddaſi ja tulli öhtu jälle taggaſi, iggakord teenitud raha weike kottikeſe ſees, mis ſiddemega temma kaela ümber köidetud. — Mõne nädala pärraſt ollid lapſed ni paljo taggawarra korjanud et wõiſid ühe keña riſti iſſa aua peale panna. Iggakord kui nemad auale läkſid tulli neil meele, mis ſuurt önne iſſa neile koera läbbi olli ſaatnud. Üks rikkas Inglisma herra, kes ſel korral Alpeni mägedel rändas, pakkus laſtele ſeitſekümend-wiis rubla öbbetad, agga lapſed ei raatſind oma leiwa-perrmeeſt ärra anda. Niagulas, kes ſedda kauplemiſt kuulis, wõttis kurja nõu ette, koera warraſtada ja Inglaſele kalli inna eeſt müa. Agga kui temma warglaſe kombel koera pärrima tulli, näitas Luupluup temale ni walluſalt hammaſt, et ta mitto nädalad teejuhataja ametid ei